

പെൺമനസ്സ് പറയുന്നത് - കവിത

"പെൺയാകാശം അന്തമെന്ന്
 ആരാണെന്നോട് പറ്റുവാങ്ങു യൊല്ലീയെന്ന്?
 കിടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അമ്മയെന്ന ഉള്ളത്തേക്ക്
 യൊല്ലീ പൂർത്തിയാക്കി
 പെരുമെന്തെല്ലാമുണ്ടു സമവാക്യങ്ങൾ
 തിരുത്തി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതേ?"
 "പെൺയാകാശത്തിനതിനിട്ടതേ?"
 "പെൺ കൂലുകൾക്ക് വിലങ്ങിട്ടതേ?"
 "പെൺ ചിന്തകൾ ബന്ധിച്ചതേ?"
 "പെൺ ആയുഷ്കിൻ സമയം കഴിച്ചതേ?"
 "പെൺ ചിന്തകൾ അപഹരിച്ചതേ?"

" ഉള്ളിലെതിരായെന്നാൽ നിൻ വിലയുണ്ടിവിടെ
 വൻതിരയൊഴിച്ചിട്ടൊരാഴിയുണ്ടിവിടെ.
 പൂക്കുണ്ടെങ്കിലും പിടിച്ചെടുത്തു, തൊഴു വൻ കൂപ്പുണ്ട്,
 "പെൺകൂലി വെട്ടിയിരിക്കുന്നതിനൊരൊരൊരുത്തേക്കു!"

"കളി നിമിഷവും സജീവമാലോചനയുണ്ടാകുന്ന
 അഗ്നിയിലെയെ ഭയക്കണം നിങ്ങൾ,
 വൻതിരകളെല്ലാ വിടുകയും മുമ്പ് അറിയാതെ നിങ്ങൾ.
 ശൂന്യതയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ത്രാളിനെ യജമാനൻ
 "കളി മാധുര്യമുണ്ട് നിങ്ങളുടെ തൊഴിൽ?"

അതേ, നിങ്ങളുടേതല്ലെങ്കിൽ ഇതു മാത്രം
 പെണ്ണിൻ - അവളെന്ന സ്വത്വം, അവളെന്ന സ്വത്വം
 അവളെന്ന വ്യക്തിത്വം തന്നെ.
 ത്രാളിനെ, ത്രാളിനെ, അഗ്നിയെ
 പിടിച്ചു കെട്ടിയവർ - നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി,
 നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം.

പുഴ ഗതിമാറിയൊഴുകുമ്പോൾ,
 കടൽ തുരയിൽ അധിനിഭവരം നടുത്തുറമ്പോൾ,
 ക്രൂരകൾ ഇറങ്ങിനടക്കുമ്പോൾ,
 നിങ്ങളുടെ മരണച്ചെടവൻ
 ക്വാരിനെയും അണിചേരുന്നോൾ,
 സൃഷ്ടിക്കണം നിങ്ങൾ;
 ചെപ്പോഴാണ് ചെങ്ങിൻ
 സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ന് അറിയില്ലാ.
 ദുരഭിമാനൻ മദ്രയയും ക്വാരിനെയും
 അഗ്നിയെയും മാത്രമല്ല;
 കൂടെ അടുക്കൂ മൂറിവേറ്റ ചെങ്ങിനെ കൂടിയായ്.
